

Ίνγκο Ζίγκνερ

Ο μικρός δράκος Καρύδας

Περιπέτεια στο διάστημα

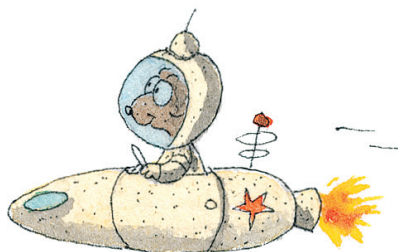
Μετάφραση:
Μαρία Αγγελίδου

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Περιεχόμενα

1. Ο Μπόμπι από τον πλανήτη Λευκαρίτη
2. Ταξίδι σε έναν μακρινό γαλαξία
3. Ο πλανήτης Δαμάσκο Δύο
4. Η Πράσινη Παμπέλα
5. Μέσα στην Παμπέλα
6. Έρχονται οι Παμπελάνοι
7. Πίσω στη Λευκαρίτη!
8. Σπίτι ξανά

Ο Μπόμπι από τον πλανήτη Λευκαρίτη

Απόψε δεν έχει φεγγάρι. Και το Νησί των Δράκων μοιάζει με τοσοδούλι σημαδάκι μέσα στον απέραντο ωκεανό. Ο μικρός δράκος Καρύδας, η σκαντζοχορίνα Ματίλντα και ο Όσκαρ ο φαγανόδρακος κάθονται κάτω από την αγαπημένη τους φοινικιά, στην αμμουδιά, πίνουν γάλα καρύδας και κοιτάζουν τ' αστέρια στον ουρανό. Γιατί απόψε είναι η νύχτα που τα πεφταστέρια πέφτουν σαν βροχή.¹

«Πόσα αστέρια λέτε να υπάρχουν;» ρωτάει ο Καρύδας.

«Να σου πω» απαντάει η Ματίλντα. «Μάλλον υπάρχουν περισσότεροι από εκατό δισεκατομμύρια γαλαξίες. Κάθε γαλαξίας έχει δισεκατομμύρια αστέρια και πλανήτες».

1 Βλέπουμε «αστέρια να πέφτουν» όταν κομμάτια πετρωμάτων, που αιωρούνται στο διάστημα, πέφτουν στην ατμόσφαιρα της Γης. Τότε παίρνουν φωτιά και καίγονται αφήνοντας πίσω τους μια λάμψη, που μοιάζει με φωτεινή ουρά.

Ο Όσκαρ κοιτάζει λοξά τη σκαντζοχοίρινα και γρυλίζει: «Εγώ πάντως δε βλέπω εκεί πάνω τόσα όσα λες».

«Δε φαίνονται όλα» λέει η Ματίλντα.

«Να ένα!» φωνάζει ο Όσκαρ και δείχνει ένα πεφταστέρι. Η μικρή ουρά του λάμπει για λίγο μόνο στον ουρανό, πριν σβήσει και χαθεί.

Οι τρεις φίλοι κλείνουν σφιχτά τα μάτια τους και κάνουν ο καθένας μια ευχή.

«Να!» φωνάζει ο Καρύδας. «Κι άλλο!»

Αυτή τη φορά το πεφταστέρι έχει μια μεγάλη λαμπερή ουρά.

«Πο πο!» λέει με θαυμασμό η Ματίλντα. «Είδατε πόση ώρα λάμπει;»

«Δε σβήνει! Δε σβήνει!» λέει ο Όσκαρ.

Μα ο Καρύδας τινάζεται όρθιος και φωνάζει: «Έρχεται καταπάνω μας!».

Κι αλήθεια – το πεφταστέρι δεν είναι πεφταστέρι. Είναι κάτι που έρχεται προς το Νησί των Δράκων σφυρίζοντας, βουίζοντας και βγάζοντας καπνούς.

«Κρυπτείτε!» τσιρίζει ο Καρύδας.

Οι τρεις φίλοι πηδούν πίσω από έναν βράχο. Το πράγμα πλησιάζει κι ο σαματάς του τους ξεκουφαίνει. Τ' αυτιά τους βουίζουν. Ο αέρας, το

νησί, ο κόσμος ολόκληρος τραντάζεται και τρέμει. Ξάφνου, όμως, γίνεται σιωπή. Ένα σιγανό σφυριγματάκι ακούγεται μόνο. Με χίλιες προφυλάξεις ο Καρύδας, η Ματίλντα και ο Όσκαρ κρυφοκοιτάζουν.

«Πο πο» ψιθυρίζει ο Καρύδας.

«Πο πο πο» ψιθυρίζει η Ματίλντα.

«Πο πο πο πο» ψιθυρίζει κι ο Όσκαρ.

Ένα διαστημόπλοιο έχει πέσει στην αμμουδιά, ακριβώς πάνω στην αγαπημένη τους φοινικιά.

«Την καημένη τη φοινικιά!» λέει στενοχωρημένη η Ματίλντα. «Τώρα δε θα ξανακαθίσουμε ποτέ στη σκιά της!»

Αλλά και το διαστημόπλοιο έχει τα χάλια του από το πέσιμο. Μπροστά έχει βουλιάξει η λαμαρίνα του. Κι από πολλά σημεία βγάζει καπνούς. Έχει μικρά στρογγυλά παραθυράκια, σαν φινιστρίνια. Και στη σκεπή μια κεραία. Ο Καρύδας κοιτάζει τα παράθυρα.

«Κάτι κουνήθηκε εκεί» λέει με φωνή που μόλις ακούγεται.

«Ααααμπλιάχ! Εξωγήινοι» μурμουριζει η Ματίλντα.

«Γιατί ααααμπλιάχ;» ρωτάει ο Όσκαρ.

«Γιατί οι εξωγήινοι είναι σιχαμένοι και βρομιά-
ρηδες. Είναι πασαλειμμένοι με πράσινη φαρμακε-
ρή γλίτσα. Κι είναι κακάσχημοι, σαν τέρατα. Ααα-
αμπλιάχ!»

Εκείνη τη στιγμή δυο πράσινα χέρια προβάλ-
λουν από μια τρύπα της λαμαρίνας.

«Πράσινα χέρια» ψιθυρίζει η Ματίλντα. «Α πα
πα!»

Μια γυάλινη μπάλα βγαίνει μέσα από το άνοιγμα. Στην αρχή οι φίλοι βλέπουν μια μικρή κεραία, μετά ένα κίτρινο στρογγυλό λαμπιόνι, στερεωμένο πάνω σ' ένα μπλε κράνος. Από κάτω δυο μεγάλα μάτια, με κόκκινα γυαλιά. Ένα πράσινο πρόσωπο, με μακριά μύτη, σαν προβοσκίδα εντόμου. Στην άκρη της τρέμει μια μικρή δαγκάνα. Κι ενώ η μύτη πηγαиноέρχεται ασταμάτητα πέρα δώθε, τα μάτια ψάχνουν με περιέργεια τριγύρω.

«Σας το είπα! Δε σας το είπα;» ψιθυρίζει η Ματίλντα.

«Ποιο πράγμα;» ρωτάει ο Όσκαρ.

«Είναι εξωγήινος. Και είναι επικίνδυνος. Η μύτη του έχει σίγουρα κεντρί. Με δηλητήριο. Ή με κάτι άλλο ακόμα χειρότερο!»

«Εμένα πάντως μου φαίνεται καλός» ψιθυρίζει ο Καρύδας.

«Καλός;;; Μ' αυτή τη μύτη!;»

Ο εξωγήινος κοιτάζει προς το μέρος τους. Οι τρεις φίλοι αμέσως κρύβονται.

«Γιουπ! Γιουπ!» φωνάζει ο εξωγήινος.

«Τι θα πει πάλι αυτό;» ρωτάει ψιθυριστά ο Όσκαρ.

Ο Καρύδας τότε σηκώνεται όρθιος και φωνάζει: «Γιουπ! Γιουπ!».

Η Ματίλντα γουρλώνει τα μάτια της. «Δε μου λες, Καρύδα, βαρέθηκες τη ζωή σου;»

Ο εξωγήινος φωνάζει: «Πίμπελπουπ!».

Με σιγανή φωνή η Ματίλντα επαναλαμβάνει: «Πίμπελπουπ;».

«Μιλάει τη γλώσσα των εξωγήινων» λέει με σιγανή φωνή ο Όσκαρ.

Ο Καρύδας όμως φωνάζει: «Πίμπελπουπ!».

Ο εξωγήινος γελάει ευχαριστημένος και βγαίνει πετώντας από το διαστημόπλοιο.

Φοράει μπλε στολή και στην πλάτη του έχει στερεωμένη μια μικρή τουρμπίνα. Πετάει αργά προς τον Καρύδα. Ο μικρός δράκος παίρνει βαθιά ανάσα. Αν δω τα σκούρα, λέει από μέσα του, θα βγάλω φωτιά από το στόμα μου και θα τον κάψω.

Το αλλόκοτο πλάσμα προσγειώνεται δυο βήματα μακριά του. Δεν είναι πιο ψηλός από τον μικρό

δράκο και στ' αλήθεια δε δείχνει ούτε κακός ούτε επικίνδυνος. Η Ματίλντα και ο Όσκαρ, όμως, μένουν κρυμμένοι για καλό και για κακό πίσω από τον βράχο τους. Με τους εξωγήινους ποτέ δεν ξέρεις!

Ο εξωγήινος βγάζει το κράνος και την τουρμπίνα από την πλάτη του. Κι ύστερα λέει: «Κλαπίμπελ νοξ ιβοπέλ Νικελίκι Μπομπιπουτσιπαπέλε!»

«Εεεε» τραυλίζει ο Καρύδας. «Χαίρω πολύ, Καρύδας».

Ο εξωγήινος βγάζει μια μικρή μακρόστενη συσκευή από τη ζώνη του και ρωτάει: «Πίμπελ σνάπι πικνικνίκ;».

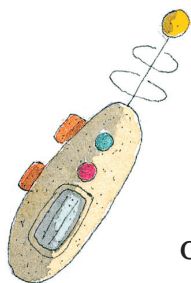
«Καρύδα» ψιθυρίζει η Ματίλντα. «Αυτό το σνάπι πικνικνίκ δε μ' αρέσει!»

Ο εξωγήινος κουνάει τ' αυτιά του. Κοιτάζει πίσω από τον βράχο και βλέπει τη Ματίλντα και τον Όσκαρ.

«Νικελίκι Μπομπιπουτσιπαπέλε!» λέει χαρούμενος στριφογυρίζοντας τα χέρια του.

«Αποδώ η Ματίλντα και ο Όσκαρ, οι φίλοι μου» λέει ο Καρύδας.

Ο εξωγήινος σηκώνει τη μικρή του συσκευή και με ύφος ευγενικό ρωτάει: «Σνάπι πικνικνίκ πούμπελπιμ;».

«Εεεε, νννναι, καλά» απαντάει διστακτικά ο Καρύδας. Και το πράσινο πλάσμα πλησιάζει!

Σιγά και προσεκτικά ακουμπάει τη συσκευή του στην κοιλιά του Καρύδα.

Η συσκευή φωτίζεται. Η οθόνη της πρώτα γίνεται κόκκινη, μετά κίτρινη. «Αααα, γαργαλιέμαι» λέει και βάζει τα γέλια ο Καρύδας.

«Οχ, αμάν» λέει η Ματίλντα. «Τώρα θα μεταμορφωθείς σε αντιύλη!² Ή σε τίποτα χειρότερο».

Ο Καρύδας όμως μένει Καρύδας κι ο εξωγήινος στερεώνει ξανά τη μικρή συσκευή στη ζώνη του.

«Χαίρω πολύ για τη γνωριμία. Όπως ήδη είπα, λέγομαι Μπομπιππουτσιπαπέλε. Μπορείτε να με λέτε Μπόμπι. Είμαι Λευκαρίνος. Από τον πλανήτη Λευκαρίτη».

Η Ματίλντα και ο Όσκαρ μένουν με ανοιχτό το στόμα.

«Πώς μιλάς ξαφνικά τη γλώσσα μας;» ρωτάει ο Καρύδας.

«Με το γνωσόφωνό μου»³ απαντάει ο Λευκα-

2 Η αντιύλη προφέρεται: αντι-ύλη. Αλλά, εδώ που τα λέμε, ούτε η Ματίλντα ξέρει τι στην ευχή είναι!

3 Οι Λευκαρίνοι έχουν ειδικά τηλέφωνα που μεταφράζουν αυτόματα από γλώσσα σε γλώσσα. Τα λένε γνωσόφωνα.

ρίνος Μπόμπι, και τους δείχνει τη μικρή συσκευή που είναι περασμένη στη ζώνη του. «Τώρα ξέρω όλα όσα ξέρει ο μικρός δράκος Καρύδας. Άρα μιλάω και τη γλώσσα σας. Δεν μπορώ, βέβαια, να βγάζω φωτιές από το στόμα μου. Ούτε και να πετάω».

«Ε, δεν πειράζει. Εσύ έχεις διαστημόπλοιο» λέει ο Όσκαρ.

Οι τρεις φίλοι κοιτάζουν το χτυπημένο διαστημόπλοιο, που μισοχωμένο στην άμμο βγάζει ακόμη καπνούς. Ο Μπόμπι σκύβει το κεφάλι αναστενάζοντας.

«Σουπεραστρόπλοιο. Του μπαμπά μου είναι. Και υποσχέθηκα ότι θα του το γυρίσω χωρίς ούτε μία γρατσουνιά». Ο Λευκαρίνος κάθεται απελπισμένος στην άμμο. «Τώρα σαραβαλιάστηκε. Κι εγώ θα μείνω για πάντα εδώ».

«Οι ζημιές διορθώνονται σίγουρα» λέει ο Καρύδας.

«Αχ» αναστενάζει ξανά ο Μπόμπι. «Τα τσαλακώματα στις λαμαρίνες δεν είναι τίποτα! Το χειρότερο είναι άλλο: χάλασε ο υπολογιστής του σκάφους. Και δεν μπορώ πια να το κυβερνήσω μόνος μου. Δεν πετάει παρά με τέσσερις πιλότους!»

Το βλέμμα του Καρύδα περνάει από τη Ματίλντα στον Όσκαρ, και μετά γυρίζει στον Μπόμπι. Ο μικρός δράκος μετράει: «Ένας, δύο, τρεις. Κι ένας εγώ τέσσερις. Εντάξει είμαστε».

«Τι;!» φωνάζει η Ματίλντα. «Εμένα μη με μετράς! Δεν μπαίνω στο σαράβαλο με τίποτα!»

«Δεν είναι σαράβαλο» απαντάει ο Μπόμπι πειραγμένος. «Είναι σουπεραστρόπλοιο! Το τελευταίο μοντέλο Πίμπελπουπ!»

«Τ' ακούτε;» λέει η Ματίλντα. «Πίμπελπουπ! Αυτό τα λέει όλα!»

«Τι θα πει Πίμπελπουπ;» ρωτάει ο Καρύδας.

«Μοντέλο για ειρηνικές αποστολές» εξηγεί ο Μπόμπι.

«Και λοιπόν;» λέει η σκαντζοχοιρίνα. «Το ειρηνικές δεν παίζει ρόλο. Το αποστολές είναι που μετράει. Διότι μια τέτοια “αποστολή” από τον έναν γαλαξία στον άλλον κρατάει εκατομμύρια χρόνια. Κι εμείς δε ζούμε τόσα χρόνια».

«Μην υπερβάλλεις» γρυλίζει ο Όσκαρ. «Άκου εκατομμύρια χρόνια... Σιγά!»

«Η μικρή σκαντζοχοιρίνα έχει δίκιο» λέει ο Μπόμπι. «Ο γαλαξίας μας απέχει πολύ από τον δικό σας. Δισεκατομμύρια έτη φωτός».⁴

«Α» μουρμουρίζει ο Όσκαρ.

«Φάε τη σκόνη μου» τον κοροϊδεύει η Ματίλντα.

«Αλλά το ταξίδι αποδώ στον γαλαξία μου δε διαρκεί τόσο πολύ» συνεχίζει ο Μπόμπι. «Υπάρχει καλύτερος και πολύ συντομότερος δρόμος – από μια έξτρα διάσταση».

«Φάε τη δική μου». Ο Όσκαρ γυρίζει στη σκαντζοχοιρίνα κουνώντας κοροϊδευτικά τ' αυτιά του.

4 Ένα έτος φωτός είναι η απόσταση που ταξιδεύει το φως μέσα σ' έναν χρόνο. Οι φωτεινές ακτίνες είναι πολύ γρήγορες: τρέχουν με 1,1 δισεκατομμύρια χιλιόμετρα την ώρα περίπου. Σ' έναν χρόνο, λοιπόν, μπορούν να φτάσουν 9,5 δισεκατομμύρια χιλιόμετρα μακριά. Δηλαδή 9.500.000.000.000 χιλιόμετρα. Που είναι παρά πολλά. Σε σύγκριση μ' αυτή την απόσταση, η απόσταση της Γης από τη Σελήνη είναι ένα τίποτα. Μια φωτεινή ακτίνα θέλει μόνο 1,3 δευτερόλεπτα για να τη διασχίσει.

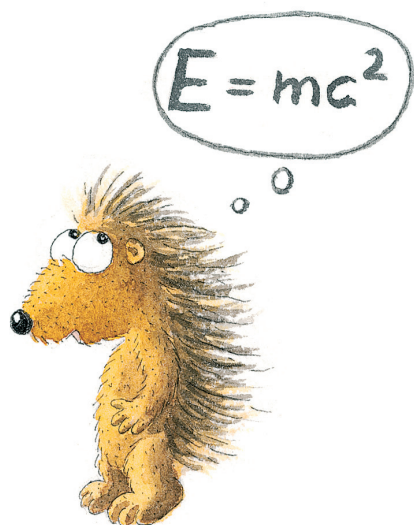
«Ουάου!» λέει με θαυμασμό η Ματίλντα. «Αλλά... πώς θα γυρίσουμε;»

«Έχουμε ακτίνες μεταφοράς» απαντάει ο Μπόμπι. «Θα γυρίσετε τόσο γρήγορα που ούτε θα το καταλάβετε».

Ο Όσκαρ ξύνει το κεφάλι του. «Εεε, μήπως μπορούμε να ξεκινήσουμε; Είμαι πολύ περίεργος να τα δω όλα αυτά...»

Ο Καρύδας γυρίζει στη Ματίλντα.

Η μικρή σκαντζοχοιρίνα κουνάει καταφατικά το κεφάλι της. «Εντάξει. Πάμε».

Ο μικρός δράκος Καρύδας και οι φίλοι του, η Ματίλντα και ο Όσκαρ, μένουν με το στόμα ανοιχτό όταν στην αμμουδιά του Νησιού των Δράκων προσγειώνεται ένα μικρό διαστημόπλοιο μ' έναν εξωγήινο. Ο επισκέπτης από το διάστημα, στην πρώτη του πτήση, έχασε τον δρόμο του.

Και τώρα το διαστημόπλοιό του δεν παίρνει μπροστά.

Εννοείται ότι ο Καρύδας και οι φίλοι του τρέχουν να τον βοηθήσουν. Έτσι αρχίζει μια συναρπαστική περιπέτεια που θα τους οδηγήσει στο διάστημα...

ISBN: 978-618-03-0036-9

9 786180 300369

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΤ 80036